

Na, húzzál innen, te szemét geciláda.
Én nem vagyok szegény.” „Nem?” „*Tenedek* nem.”
„Csórikám, idefigyelj...” , csúszott ki az író száján.
„Húúúú... Ejnye! Én csóró? Nem, *neked* soha.
Én nem vagyok hajléktalan,
Se palesztin menekült, ne reménykedj...”
„Szórakozol?” „Éppen te szórakozol velem,
Azt a jogvédő, emberbaráti kurva anyádat!...
Elviselhetetlen, olyan ostoba vagy.”
„Meg fogod bánni, Henrik.” „Takarodj”,
Üvöltötte Henrik, majd fogta, gyomorszájon vágta,
És egyszerűen kihajította Kőniget az ajtón.
„Mondom, kapd be!” Bevágta utána. „Na,
Ez kész – motyogta Kőnig az útfélre köpve. –
Utolsó rohadék. Jó, nem baj, majd kitalálok
Valakit helyette. Dögöljön meg.” Most vette észre,
A diktafonja sajnos ott maradt.

Kőnig az ösvényen meg is botlott, gurult egypár métert lefelé.
Visszanézett, káromkodott egy különösen cifrát,
De aztán jobbnak látta, ha mégis
Elindul a piros hórobogójához.

SIMON ENDRE: HÁZAK